

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Cdo/218/2022                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 6120441287                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 09.04.2024                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Miroslav Šepták           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2024:6120441287.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpenej Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanému Z. H.Q., narodenému XX. Z. XXXX, K., U. XX, o zaplatenie 4 627,35 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/86/2021, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. mája 2022 sp. zn. 5CoCsp/45/2021, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 26. mája 2022 sp. zn. 5CoCsp/45/2021 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“) z 27. septembra 2021, č. k. 9Csp/86/2021-133, ktorým zamietol žalobu žalobkyne o zaplatenie 4 627,35 eura s príslušenstvom a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal; výrokom II. stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2. Súd prvej inštancie zamietajúci rozsudok právne odôvodnil podľa ustanovení § 43a ods. 1, § 43c ods. 1 a 2, § 44 ods. 2, § 54a, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451, § 456, § 457 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP a skutkovo tým, že dňa 11. mája 2016 nebola uzavretá zmluva o úvere, na podklade ktorej sa žalobkyne domáhala plnenia, na jednej listine, ale prostredníctvom samostatného návrhu a jeho prijatia. Z „Návrhu na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ z neurčeného dňa urobeného žalovaným vyplýva, že požadoval poskytnutie úveru okrem iného aj s nasledujúcimi parametrami: výška splátky - 75,41 eura, RPMN - 15,26%, celková čiastka na zaplatenie - 6333,11 eura, poplatok za poistenie k úveru - 2,55 eura. Podľa „Potvrdenia o uzatvorení zmluvy“ zo dňa 11. mája 2016 vyhotoveného veriteľom (Slovenskou sporiteľňou, a. s.) vyplýva, že tento akceptoval návrh žalovaného s nasledujúcimi

parametrami: výška splátky - 75,18 eura, RPMN - 15,20%, celková čiastka na zaplatenie - 6 313,32 eura, poplatok za poistenie k úveru - 2,54 eura. So zreteľom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie ustálil, že v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je uvedenie výšky splátky, RPMN a celkovej čiastky na zaplatenie podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej neuvedenie v zmluve (ak zmluva inak vznikla) je sankcionované tým, že takáto zmluva je bez poplatkov a bez úrokov. V prípade, ak zo strany adresáta návrhu na uzavretie zmluvy dôjde k zmene výšky splátky, RPMN a celkovej čiastky na zaplatenie (tak ako tomu bolo v prejednávanej veci), došlo tým k zmene podstatných náležitostí Zmluvy a takúto odpoveď je treba považovať za nový návrh. Následne preto, aby došlo k uzavretiu Zmluvy, je potrebné túto odpoveď chápať ako návrh zmluvy, ktorý musí byť opätovne prijatý pôvodným navrhovateľom zmluvy, teda dlžníkom. V uvedenom prípade k tomu nedošlo, preto súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá je predmetom tohto konania, uzavretá nebola. V rámci právnej argumentácie poukázal aj na aplikačnú prax všeobecných súdov Slovenskej republiky. Vzťah medzi stranami sporu súd prvej inštancie posudzoval ako vzťah z bezdôvodného obohatenia, pričom išlo o plnenie bez právneho dôvodu (k vzniku zmluvy, a to aj neplatnej pre nedostatok prieniku oferty s jej prijatím nedošlo). K poskytnutiu úveru došlo zo strany žalobkyne 11. mája 2016. Týmto došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a zároveň mala žalobkyňa k dispozícii všetky skutkové okolnosti o tom, že zmluva nevznikla. To, či ich takto vyhodnotila alebo nie, je už otázkou právneho posúdenia, ktoré je pre plynutie premĺčacej lehoty irelevantné. Subjektívna premĺčacia lehota tak podľa súdu prvej inštancie uplynula dňa 11. mája 2018 a objektívna premĺčacia lehota 11. mája 2019. Keďže žaloba bola podaná až dňa 25. novembra 2020 (na Okresný súd Banská Bystrica) bola podaná po uplynutí subjektívnej premĺčacej doby ako aj objektívnej premĺčacej doby, a preto ju prvoinštančný súd zamietol. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy ani nevznikli.

3. Odvolací súd v odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu, na ktoré v plnom rozsahu odkázal (§ 387 ods. 2 CSP)

3.1. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že Občiansky zákonník kogentne ustanovuje, že v rámci procesu uzatvárania každej zmluvy akákoľvek podstatná zmena oproti návrhu na jej uzavretie predstavuje nový návrh (§ 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka), ktorý podlieha akceptácii. V danom prípade síce žalobkyňa žalovaným požadovaný úver schválila, čo nepochybne vyplýva z Potvrdenia o uzatvorení zmluvy zo dňa 11. mája 2016, avšak s inými údajmi (č. l. 21). Za daného stavu na samotný kontraktačný proces súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenia § 44 ods. 2 a nasl. Občianskeho zákonníka. Aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich uzatváranie zmlúv zákon č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch nevyklučuje. Tieto ustanovenia sa totiž vzťahujú na uzatváranie súkromnoprávných zmlúv, pričom aj na zmluvy o spotrebiteľských úveroch podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch sa subsidiárne aplikuje Občiansky zákonník, ak niet v zákone č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch osobitnej úpravy.

3.2. Odvolací súd ďalej uviedol, že Občiansky zákonník nemá ustanovenie, že na uzavretie zmluvy stačí dohoda strán o jej podstatných náležitostiach, preto na uzavretie zmluvy sú nevyhnutné dva adresované jednostranné právne úkony, ktoré sú úplne obsahovo zhodné. Nakoľko zákon pod sankciou neplatnosti vyžadoval písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 1 prvá veta zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) návrh na jej uzavretie, ako aj jeho prijatie musia mať písomnú formu, pričom z dokazovania nevyplývalo písomné prijatie nového návrhu na uzavretie zmluvy o splátkovom úvere so zmenenou hodnotou RPMN zo strany žalovaného. Keďže v rámci kontraktačného procesu medzi stranami nedošlo k dohode o RPMN spotrebiteľského úveru, nedošlo z dôvodu absencie písomnej formy zmluvy k uzavretiu spornej Zmluvy. Zmluvná sloboda strán nezahŕňa aj právo dohodnúť sa na mechanizme vzniku zmluvy, pretože podľa odvolacieho súdu ustanovenia § 43a a nasledujúce

Občianskeho zákonníka majú kogentný charakter a účastníci občianskoprávných vzťahov sa od nej nemôžu odchyliť. Osobitný kontraktačný proces odlišný od bežného uzavretia zmluvy môže ustanoviť iba zákon a nie dohoda strán (porovnaj Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký Komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, str. 354). Odvolací súd preto uzatváral, že v danom prípade Návrh na uzatvorenie zmluvy o splátkovom úvere predstavoval návrh na uzavretie zmluvy podľa § 43a Občianskeho zákonníka. Ak žalobca zmenil údaj o RPMN, ale aj údaj o výške mesačnej splátky, údaj o celkovej čiastke spojený s Úverom ako aj údaj o poplatku za Poistenie úveru, fakticky išlo v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka o odmietnutie návrhu žalovaného, ktoré je potrebné považovať za nový návrh. Tento nový návrh musel byť prijatý žalovaným v účastníkmi dojednanej forme. K prijatiu nového návrhu v zmysle § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka ale zo strany žalovaného nedošlo, a preto ani zmluva o splátkovom úvere platne vzniknúť nemohla.

3.3. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie až absurdne aplikoval ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka, ktoré sa vzťahuje na spotrebiteľské zmluvy, aj keď ustálil, že Zmluva o splátkovom úvere nevznikla, odvolací súd uviedol, že vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným súd prvej inštancie správne posúdil ako vzťah spotrebiteľský. Žalovaný v kontraktačnom procese vystupoval v pozícii spotrebiteľa a ako spotrebiteľ mal záujem vstúpiť do zmluvného vzťahu so žalobkyňou ktorá by v danom prípade bola v postavení veriteľa. Skutočnosť, že kontraktačný proces nebol úspešne dokončený a nedošlo tak k platnému uzatvoreniu Zmluvy o splátkovom úvere automaticky nemôže mať za následok, že na žalovaného ako záujemcu o čerpanie úveru, ktorý v celom kontraktačnom procese vystupoval ako spotrebiteľ, súd ďalej už nebude nahliadať ako na spotrebiteľa a odníma mu tak ochranu, ktorá mu v zmysle platnej právnej úpravy Slovenskej republiky a aj komunitárneho práva, ktorým je Slovenská republika viazaná, náleží, a to najmä za situácie, keď žalobkyňou uplatnený nárok sa odvíja od zmluvy, ktorá by v prípade jej riadneho uzavretia bola posúdená ako spotrebiteľská. V kontexte uvedeného mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď na danú vec aplikoval § 54a a § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka a posúdil aj prípadné premlčanie žalobkyňou uplatneného nároku, dôsledne sa s uvedenou otázkou vysporiadal a v odôvodnení rozhodnutia poukázal aj na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky a Českej republiky, ktoré jeho závery podporujú.

3.4. Právne bezvýznamným bolo aj tvrdenie odvolateľky o porušení procesných predpisov upravujúcich vedenie sporu. Na pojednávaní konanom dňa 27. septembra 2021 súd prvej inštancie v zmysle § 181 ods. 2 CSP uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, s ktorým oboznámil žalobkyňu a jeho právneho zástupcu (č. l. 130). Žalobkyňa predvolanie na uvedené pojednávanie prevzala s dostatočným časovým predstihom, t. j. dňa 15. júla 2021, takže mala dosť času na prípravu pojednávania (v zmysle § 178 ods. 2 CSP sa vyžaduje päťdňová lehota). Z obsahu zápisnice o pojednávaní z uvedeného dňa vyplýva, že súd prvej inštancie umožnil k predbežnému právnomu názoru, ktorý vyslovil vyjadriť sa prítomnému právnomu zástupcovi žalobkyne (č. l. 131).

3.5. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní neúspešná žalobkyňa nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnému žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa (ďalej aj „dovolaťka“) podala dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovala ustanoveniami § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Konkrétne v súvislosti s vadou zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) namietala nedostatočné odôvodnenie, nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, nezodpovedanie jej kľúčovej argumentácie - nevysporiadanie sa s odvolacou námietkou žalobkyne, a to možnou aplikáciou ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. na prejednávany prípad, ktorého aplikáciu odvolací súd vo veci opomenul. Ako ďalší dovolací dôvod žalobkyňa uviedla ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Mala za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené, a to výkladu ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa v otázke, „či je možná jeho aplikácia pri posudzovaní premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného bez právneho dôvodu, resp. v prípade absencie spotrebiteľskej zmluvy“. Zároveň rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v

rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to výkladu ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s ustanovením § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona v otázke, „či absencia písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobuje absolútnu neplatnosť tejto zmluvy alebo bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru“. Pri posudzovaní nároku v zmysle ustanovení o bezdôvodnom obohatení sa podľa názoru žalobkyne nemôže aplikovať ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka, nakoľko toto ustanovenie sa viaže výlučne na vzťahy zo spotrebiteľských zmlúv (čo v prípade plnenia bez právneho dôvodu nie je naplnené). Závery odvolacieho súdu, podľa ktorých patrí žalovanému ochrana v zmysle ustanovení o ochrane spotrebiteľa z dôvodu jeho vôle vstúpiť do zmluvného vzťahu ako spotrebiteľ, príp. zo súdom vytvorenej hypotézy, že v prípade platnosti zmluvy by išlo o spotrebiteľský vzťah, označila žalobkyňa za arbitrárne a právne neudržateľné, nakoľko nielenže nevyplyvajú zo žiadnych zákonných ustanovení, ale zároveň odporujú samotným princípom bezdôvodného obohatenia ako aj ochrane spotrebiteľa, ak súd poskytuje ochranu spotrebiteľovi osobe, ktorá v žiadnom smere nenapĺňa znaky spotrebiteľa. Za ďalšie žalobkyňa mala za to, že v prípade nedostatku písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno aplikovať § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže predmetný zákon obsahuje špeciálny právny predpis k ustanoveniu § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá sa vysporiadava s nedostatkom písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere diametrálne odlišne, a to tak, že zmluva nie je absolútne neplatnou ale poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedených dôvodov žalobkyňa Najvyšší súd Slovenskej republiky žiadala, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné a tiež dôvodné; v dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

7. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

13. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

15. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v

zmysle § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo 168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľka namietala porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré videla v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, nezodpovedanie jej kľúčovej argumentácie - nevysporiadanie sa s odvolacou námietkou, a to možnou aplikáciou ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. na prejednávany prípad.

18. V danom prípade dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho treba považovať za nepreskúmateľné.

19. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa v podanom odvolaní (č.l. 136 a nasl. spisu) súčasťou svojich odvolací námietok učinila okrem iného tvrdenie, že „...v prípade nedostatku písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno na prejednávajúcu vec aplikovať ustanovenie § 40 ods.1 Občianskeho zákonníka tak, ako to urobil súd prvej inštancie, pretože uvedený zákon je špeciálnym právnym predpisom, ktorý sa vysporiadava s nedostatkom písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, že zmluva nie je absolútne neplatnou ale poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov...“. Z dôvodov napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa s uvedenou a podľa názoru odvolacieho súdu s podstatnou otázkou pre meritórne rozhodnutie vysporiadal odvolací súd, ktorý na tento žalobkyňou predstretý argument tejto nedal žiadnu odpoveď.

20. Dovolanie žalobkyne za takejto situácie bolo nielen procesne prípustné (§ 420 písm. f) CSP), ale tiež dôvodné (§ 431 CSP), lebo v ňom opodstatnene namietala, že súd (odvolací) jej nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal ďalšími žalobkyňou uvádzanými námietkami. Dovolací súd teda nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Postupoval v súlade s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné posudzovať otázky súvisiace so správnosťou právneho posúdenia veci (1 Cdo 166/2017, 2 Cdo 88/2017, 3 Cdo 146/2018, 4 Cdo 191/2018, 5 Cdo 29/2016, 8 Cdo 70/2017).

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.